

RICARD PÉREZ CASADO

La revolta del canvi

S'ha acabat el malson, el llarg parèntesi. S'ha imposat la raó, la vella raó, compatible amb els sentiments. la ràbia per la tragèdia i la pretensió d'engany a uns pobles madurs, conscients del seu propi poder, decidí quan l'amenaça es fa evident.

Se'n van sense honor ni glòria, que tant els agradaven. Retornen al bagul sinistre de la memòria d'un règim que amb insistència anaven restaurant. Se'n van. "Els hem fet fora", em corregeixen amb encert. La revolta de la ciutadania, la represa de tota una generació que pensà que la política era això que feien: "tots igual", "no hi ha res a fer", amb resignació.

Un canvi sense cap xec en blanc, com si milions de ciutadans volgueren advertir que tot poder pot corrompre, però que el poder absolut corromp absolutament. Una altra victòria de la ciutadania, condemnada a la manipulació més insolent, al menyspreu a la raó i al coneixement de les gents. Lamentable i repugnant, sobre els centenars de morts i ferits del dia en què tots fórem, per una vegada, madrilenys,

Patíem, amb alguna dosi de resignació val a dir, el retall dels drets socials, de l'educació, de la salut. Patíem les mancances creixents de les infraestructures, l'expoli del medi natural i de l'històric, com una mena de fatalitat davant de les incapacitats de les alternatives. Teníem, però, la consciència d'un murmurí creixent de disconformitat. d'un soterrat combat contra la resignació. I els ha fallat la maniobra. Encara hi havia memòria. i la factura de tant menyspreu, de tanta arrogància, l'han pagada ben cara, tot i que estaven disposats el mateix 14 de març a tòrcer el que era i ha estat una expressió lliure i sobirana de la ciutadania revoltada.

Les bàrbares agressions contra el Govern Maragall, abans i tot de la desco-

munal errada d'en Carod, han estat la dura prova per a una ciutadania que volgué el canvi de cicle polític. Ara n'ha confirmat el desig, i ha establert un horitzó de confiança de llarga durada, amb majoria socialista reforçada. Com a Andalusia, on l'ofec sistemàtic s'ha regirat contra els antipatriotes del patriotisme més arnat. Com la recomposició del mapa basc, amb els socialistes recuperant el seu lloc històric. Que en prenguen nota, i no sols els epígons del franquisme ara en retirada. La gent que ha entès l'Espanya plural, els pobles plurals, s'ha alçat amb una me-

**"La gent que
ha entès
l'Espanya plural,
els pobles plurals,
s'ha alçat amb
una merescuda
victòria"**

rescoda victòria: Montilla, Chaves, Patxi López. El camí de la represa que ha pujat Jose Luis Rodríguez Zapatero a la presidència del Govern espanyol.

El vent de canvi ha permès retrobar-se, al País Valencià, a les Illes, amb un electorat decebut de tants maldecaps anomenats pietosament de "clau interna". Han posat, els ciutadans, la clau al pany, i res no indica que es queden ací. Exigiran més, per això la mesurada prudència d'evitar el blanc o negre. Per això també l'avís que cal arromangar-se, donar explicacions i deixar-se estar d'interioritats per ensenyar tot l'edifici. Els qui de debò han estat en la línia de partida han aconseguit un èxit inne-

gable. Els més reticents tenen l'oportunitat de renovar-se efectivament, i els qui només pensaven en el retrocés, les urnes els han condemnat com a mínim a un silenci prudent.

La tasca, s'ha de dir, és enorme. S'han de refer les relacions amb els veïns, encarar la violència des de la perspectiva d'entendre'n les causes, protegir-se i alhora cercar sempre la proximitat, la complicitat d'una ciutadania que no vol l'engany ni les aventures. Refer la confiança, malmesa i malbaratada per un Govern irresponsable, amb Europa, amb la Mediterrània, i situar el vincle transatlàntic al punt d'igualtat, solidaritat i dignitat que hem reclamat als carrers i el 14 de març a les urnes.

S'ha de refer la confiança econòmica, del teixit productiu, més enllà dels taurons de l'especulació, amb futbol i sense, que han volgut i quasi aconseguit que tot el territori fóra un solar. Que la cultura i les seues produccions siguin manifest de la creativitat lliure, i no espectacle obscè de la ignorància. Que R+D+I formen part de la mateixa comprensió de solidaritat amb la societat. Uns nous valors, vells, que ens retornen a la condició de ciutadans enfront dels qui ens volien, de nou, súbdits.

Això es va emprendre a Catalunya el 16 de novembre de 2003. Això comença per a tots els pobles d'Espanya el 14 de març de 2004. No volia pensar mai que haver suportat trenta anys de biografia sota Franco m'amenaçava en jubilar-me amb els franquistes.

Un allau de gent jove, i tots els altres, m'han permès de tornar a confiar en l'espècie. amb un punt d'orgull que no puc deixar d'expressar: teníem la raó, nosaltres i els nostres pobles. Per això els hem dit no.

Ricard Pérez Casado és membre del PSPV-PSOE